

(Sulamith Wülfing 'Die Frühvollendeten')

'Het is volbracht'

Het is voorspelbaar dat de Kerk in de komende discussie over de 'persoonlijke levensbeëindiging' over zichzelf zal struikelen. Dat zal niet voortkomen uit machtsstreven maar uit een ideëel dilemma.

Het Godsbeeld, waar men zich onverbiddelijk aan wenst vast te houden, zal een open kijken naar de werkelijkheid in de weg staan : God gaat voor de mens. Maar welke God?

Zolang de (theologische) mening blijft bestaan, dat God boven en buiten de werkelijkheid staat en de schepping aan zijn eeuwige bedoelingen moet gehoorzamen, zal de mens altijd de grote verliezer zijn. En zolang is God de Heer van het leven die beslist over leven en dood. Zogauw echter het weten en geloven tot het bewustzijn doordringt, dat de werkelijkheid -en daarin op de meest persoonlijke wijze de mens- God zelf is en alle leven Zijn/Haar leven, is de tegenstelling God-mens opgelost.

In het denken over 'levensvoltooiing' is dit van doorslaggevende betekenis. Dan wordt het de nieuwe waarheid, dat het God zelf is die wil blijven leven of niet. En dan mag het een nieuw uitgangspunt worden, dat God niet wil blijven leven in een lichaam en geest, waar leven geen leven meer is, maar zélf in deze mens verlost wil worden en snakt naar verrijzenis.

Het is God zelf die het leven, zijn leven voltooit in de weloverwogen beslissing uit dit leven heen te gaan. Zozeer heeft God lief, zozeer is Hij Liefde.

Hierbij is het de taak van de Kerk mee te werken aan de 'zinvinding' van het menselijk leven tot aan de overgang toe naar een nieuwe bevrijde en voltooide werkelijkheid van leven.

Als dan de Kerk op 'sacramentele' wijze mensen wil begeleiden in deze ultieme overgang van leven, zal zij dit genaderijke moment moeten heiligen in Gods Naam.